

॥ २३ ॥ माल्यं निर्माल्यं ॥ २४ ॥ आकलयः गंधादिनालंकरणं ॥ २५ ॥ २६ ॥ अभिभूताय दारिद्र्या देव ॥ २७ ॥ अभिवर्जितं दत्तं ॥ २८ ॥ सावहुभ्यो दत्ता ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ प्रजा

तस्मात्सर्वयत्नेन यतस्वातिथिभोजने ॥ पादोदकं पादघृतं दीपमन्नं प्रतिश्रयं ॥ २३ ॥ प्रयच्छंति तु ये राजन्नोपसर्पति ते यमं ॥ देवमाल्यापनयनं द्विजोच्छिष्टा
वमार्जनं ॥ २४ ॥ आकलयपरिचर्या च गात्रसंवाहना निच ॥ अत्रैकैकं नृपश्रेष्ठगोदानां द्व्यतिरिच्यते ॥ २५ ॥ कपिलायाः प्रदानात्तु मुच्यते नात्र संशयः ॥ तस्मा
दलं कृतां दद्यात्कपिलां तु द्विजातये ॥ २६ ॥ श्रोत्रियाय दरिद्राय गृहस्थाय ग्रामिहोत्रिणे ॥ पुत्रदाराभिभूताय तथा ह्यनुपकारिणे ॥ २७ ॥ एवं विधेषु दातव्या न स
मृद्धेषु भारत ॥ को गुणो भरत श्रेष्ठ समृद्धेष्वभिर्वर्जितं ॥ २८ ॥ एकस्यैका प्रदातव्या न बहूनां कदाचन ॥ सागौर्विक्रयमापन्ना हन्याच्चिपुरुषकुलं ॥ २९ ॥ न तारय
ति दातारं ब्राह्मणं नैव नैव तु ॥ सुवर्णस्य विशुद्धस्य सुवर्णयः प्रयच्छति ॥ ३० ॥ सुवर्णानां शतं तेन दत्तं भवति शाश्वतं ॥ अनङ्गाहं तु यो दद्याद्दलवंतं धुरंधरं ॥ ३१ ॥
स निस्तरति दुर्गाणि स्वर्गलोकं च गच्छति ॥ वसुंधरां तु यो दद्याद्द्विजाय विदुषात्मने ॥ ३२ ॥ दातारं ह्यनुगच्छंति सर्वे कामाभिर्वाछिताः ॥ पृच्छंति चात्र दातारं वदं
ति पुरुषाभुवि ॥ ३३ ॥ अध्वनिक्षीणगात्राश्च पां सुपादावगुंठिताः ॥ तेषामेव श्रमार्तानां यो ह्यन्नं कथयेद्बुधः ॥ ३४ ॥ अन्नदातृसमः सोऽपि कीर्त्यते नात्र संश
यः ॥ तस्मात्त्वं सर्वदानानि हित्वाऽन्नं संप्रयच्छ ॥ ३५ ॥ न हीदृशं पुण्यफलं विचित्रमिह विद्यते ॥ यथा शक्तिचयो दद्यादन्नं विप्रेषु संस्कृतं ॥ ३६ ॥ स तेन कर्मणा
प्नोति प्रजापति सलोकतां ॥ अन्नमेव विशिष्टं हितस्मात्परतरं न च ॥ ३७ ॥ अन्नं प्रजापतिश्चोक्तः स च संवत्सरो मतः ॥ संवत्सरस्तु यज्ञोऽसौ सर्वयज्ञे प्रतिष्ठितं ॥
॥ ३८ ॥ तस्मात्सर्वाणि भूतानि स्थावराणि चराणि च ॥ तस्मादन्नं विशिष्टं हि सर्वेभ्य इति विश्रुतं ॥ ३९ ॥ येषां तटाकानि महोदकानि वाप्यश्रुकूपाश्च प्रतिश्रया
श्च ॥ अन्नस्य दानं मधुराचवाणीयमस्य ते निर्वचनं भवति ॥ ४० ॥ धान्यं श्रमेणाजितवित्तं संचितं विप्रैः सुशीले च प्रयच्छते यः ॥ वसुंधरा तस्य भवेत्सुतुष्टाया
रां वसूनां प्रतिमुंचतीव ॥ ४१ ॥ अन्नदाः प्रथमं याति सत्यवाक्कदन्तरं ॥ अयाचित प्रदाता च समं याति त्रयोजनाः ॥ ४२ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ कौतूहलस
मुत्पन्नः पर्यपृच्छ द्युधिष्ठिरः ॥ मार्कण्डेयं महात्मानं पुनरेव सहानुजः ॥ ४३ ॥ यमलोकस्य चाध्वानमंतरं मानुषस्य च ॥ कीदृशं किं प्रमाणं वाक्यं वा तन्महामुने ॥
तरंति पुरुषाश्चैव येनोपायेन शंसमे ॥ ४४ ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ सर्वगुह्यतमं प्रश्नं पवित्रं नृपि संस्तुतं ॥ कथयिष्यामि ते राजन् धर्मधर्मभृतां वर ॥ ४५ ॥

पतिः विराट् अन्नं विराडिति श्रुतेः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ प्रतिश्रयाः गृहाः येषां यैः उत्तुष्टा इति शेषः निर्वचनाः यमवार्त्तामपि न शृण्वन्तीत्यर्थः ॥ ४० ॥ वसूनां धनानां ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥